

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 115.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939739616.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Det er naturligt at lignende Tanker paatrængte sig Viggo paa Veien til hans Søsters Hjem, men han vilde ikke give efter for dem, thi det var ham indlysende at han maatte bringe sit Sind i Rolighed 116 for med al Fornuftens og Selvbeherskelsens Overlegenhed at kunne fremstille sig for Minona. Uden at see sig om - Solen stak ham i Øinene - gik han langsomt fremad med sænket Blik, og standsede først ved Stenten hvor den smalle Gangsti ophørte. Det lille Skovpartie, der her laae udbredt for ham, var saa eiendommeligt i sin maleriske Skjønhed, at han et Øieblik stod stille og betragtede det med behagelig Overtaskelse. Paa en stor aaben Græsplet, der var omgivet af de herligste Trægrupper, stod et lille straatakt Huus, hvis blanke Ruder skinnede i Sommersolens Glands. Væggen var bedækket af Eviggrønt og Slyngeroser, der dannede en blomstrende Ramme om det aabne Kvistvindue, hvorfra et klart hvidt Gardin flagrede i Luften - det saae ud som et Parlamentairflag, og det Skjønne parlamentarer, Gud skee Lov! sjeldent forgjæves. Viggo nærmede sig Huset i en mildere Stemning, han maatte indrømme at ingen Kvindehaand kunde berede sine Elskede et yndigere Hjem. - Glasdøren stod aaben til den forreste Stue, der saae ud til at være de to Damers Opholdsted, thi paa Sybordet laae Haandarbeid, der nylig var forladt, og paa Skriverbordet en opslaaet Mappe med et halvfuldendt Brev, hvis fine Skrift Viggo ved første Blik kjendte! Han blev en Tidlang staaende og saae sig om, uvilkaarligt greben af en hjemlig Følelse, men da han i det Samme fik Øie paa sin Faders Portrait, der med et alvorsfuldt, men usigelig kjærligt Smil saae ned paa ham, var Illusionen forbi. »Saaledes smilede han til Helene Johnsen - mens hans stakkels forsømte Kone aldrig saae et venligt Blik, eller hørte et kjærligt Ord fra hans Læber.« Denne Tanke kaldte hele hans Forstemthed tilbage! Idetsamme hørte han Helene tale i den anden Stue, og hendes Stemme gjenkaldte ham mere end noget andet, det brændende Had, den haardnakkede Mistroe, der i hans Barndom havde kjæmpet med en lønlig Beundring, som han vel kunde fornægte, men ikke betvinge. Han hadede hendes Skjønhed, fordi han ikke kunde lade være at see den, hendes Elskværdighed, fordi han ikke kunde lade være at føle den, hendes Stemmes Velklang, fordi den gik ham til Hjerte. Han troede sig jo saa vis paa at al hendes Elskværdighed var Løgn og Bedrag. Men da hun nu kom ind, og med en Blanding af Tilbageholdenhed og Hjertelighed rakte ham Haanden, idet en pludselig Bevægelse farvede hendes Kinder med en stærkere Rødme, kunde ingen 117 forudfattet Dom overdøve hans Hjertes Stemme, der sagde ham at han havde gjort denne Kvinde Uret. Havde hun modtaget ham med et Par passende og velvalgte Ord, foredragne med den Sikkerhed, der ligesaavel kan være en Følge af Øvelse, som af Værdighed, vilde han have bevaret hele sin virkelige eller indbildte Overlegenhed ligeoverfor hende. Men hendes Rødme, den Bevægelse hun forgjæves søgte at undertrykke, satte ham i Forlegenhed - Skammens og Uskyldighedens Rødme er saa forskjellig at selv det Øie der er omtaaget af Fordom, aldrig ufrivilligt kan forvexle den. *Drengen* kunde tage fejl - men Manden ikke!